

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 11/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 5/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. G. (1)	uznanie K. M. za winną naruszenia miru domowego oraz gróźb karalnych na przestrzeni maja i czerwca 2018 roku na szkodę S. G. (1) i S. G. (2) tj. czynów stypizowanych w art. 193 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i odstąpienie od wymierzenia jej kary	kserokopie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 26.08.2020 r. w sprawie II K 84/19 wraz z uzasadnieniem oraz wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11.12.2020 r. w sprawie IV Ka 619/20 wraz z uzasadnieniem.	k. 454-469
2.1.1.2.	S. G. (1)	umorzenie postępowania przeciwko K. G. (obecnie M.) o	kserokopia postanowienia Prokuratora Prokuratury	k. 470-471

		przywłaszczenie w dniu 27 marca 2019 roku zegarka marki W. na szkodę S. G. (1) tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego	Rejonowej w Opocznie z dnia 28.06.2019 r. w sprawie PR Ds. 425.2019	
2.1.1.3.	S. G. (1)	umorzenie postępowania w sprawie znęcania się przez K. G. (obecnie M.) w okresie od stycznia 2011 roku do dnia 20.10.2016 r. nad dzieckiem A. G. tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienie przestępstwa	kserokopia postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie z dnia 30.12.2016 r. w sprawie PR Ds. 1130.2016	k. 472-480
2.1.1.4.	S. G. (1)	umorzenie postępowania w sprawie dokonanego w lipcu 2015 roku uszkodzenia ciała małoletniego A. G. tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienie przestępstwa	kserokopia postanowienia Komendy Powiatowej Policji w O. z dnia 20.12.2015 r. w sprawie RSD. 529/15	k. 481-482
2.1.1.5.	S. G. (1)	uniewinnienie K. M. od przestępstwa znęcania się psychicznego i fizycznego w okresie od 31.10.2016 r. do 26.04.2018 r. nad synem A. G.	kserokopie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28.05.2020 r. w sprawie II K 459/18 wraz z uzasadnieniem oraz wyrok Sądu	k. 483-504

			Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06.10.2020 r. w sprawie IV Ka 453/20 wraz z uzasadnieniem	
2.1.1.6.	S. G. (1)	sprawowanie dozoru nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej przez K. G. (obecnie M.) oraz S. G. (1) nad małoletnim A. G.	kserokopie akt sprawy Opm 3/18 Sądu Rejonowego w Opocznie	k. 529-566
2.1.1.7.	S. G. (1)	kontakty K. G. (obecnie M.) z małoletnim synem A. G.	kserokopie akt III Nsm 64/18 Sądu Rejonowego w Opocznie	k. 567-836
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	kserokopie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 26.08.2020	wiarygodne, nie budzące zastrzeżeń urzędowe dokumenty		

	r. w sprawie II K 84/19 wraz z uzasadnieniem oraz wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11.12.2020 r. w sprawie IV Ka 619/20 wraz z uzasadnieniem.	ilustrujące że z udziałem K. M. toczyło się postępowanie o czyny z art. 193 k.k. i art. 190 § 1 k.k., które zakończyły się prawomocnie odstąpieniem od wymierzenia jej kary	
2.1.1.2	kserokopia postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie z dnia 28.06.2019 r. w sprawie PR Ds. 425.2019	wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący, że z udziałem K. M. toczyło się postępowanie o czyn z art. 278 § 1 k.k., które zostało umorzone	
2.1.1.3	kserokopia postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie z dnia 30.12.2016 r. w sprawie PR Ds. 1130.2016	wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący, że z udziałem K. M. toczyło się postępowanie o czyn z art. 207 § 1 k.k., które zostało umorzone	
2.1.1.4	kserokopia postanowienia Komendy Powiatowej Policji w Opocznie z dnia 20.12.2015 r. w sprawie RSD. 529/15	wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący, że z udziałem K. M. toczyło się postępowanie o czyn z art. 157 § 1 k.k., które zostało umorzone	
2.1.1.5	kserokopie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z	wiarygodne, nie budzące zastrzeżeń urzędowe	

	<p>dnia 28.05.2020 r. w sprawie II K 459/18 wraz z uzasadnieniem oraz wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06.10.2020 r. w sprawie IV Ka 453/20 wraz z uzasadnieniem.</p>	<p>dokumenty ilustrujące że z udziałem K. M. toczyło się postępowanie o czyn z art. 207 § 1 k.k., które zakończyło się prawomocnym uniewinnieniem jej od postawionych jej zarzutów</p>	
2.1.1.6	<p>kserokopie akt sprawy Opm 3/18 Sądu Rejonowego w Opocznie</p>	<p>wiarygodne, nie budzące zastrzeżeń urzędowe dokumenty ilustrujące że był sprawowany dozór nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej przez K. G. (obecnie M.) oraz S. G. (1) nad małoletnim A. G.</p>	
2.1.1.7	<p>kserokopie akt III Nsm 64/18 Sądu Rejonowego w Opocznie</p>	<p>wiarygodne, nie budzące zastrzeżeń urzędowe dokumenty ilustrujące kontakty K. G. (obecnie M.) z małoletnim synem A. G.</p>	
1.1.6.	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku (zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego):</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, która w następstwie doprowadziła do uznania, że oskarżony działał z zamiarem uzyskania dostępu do informacji dla niego nieprzeznaczonych poprzez założenie na nadgarstku małoletniego syna urzędnika model SK 202, które stale rejestrowało i zapisywało dźwięk na spotkaniach małoletniego z matką K. M. i N. M., podczas gdy z zebranego materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodowego
wynika, że:

- małoletni A. G.
potrafił
samodzielnie
obsługiwać
urządzenie model
SK 202, używał
go do zabawy i
nauki zarówno w
domu, jak i w
szkole, a co więcej
nie było możliwości
sterowania nim na
odległość,

- po sprezentowaniu
synowi zegarka
oskarżony nie
nakazywał mu
nagrywania
jakichkolwiek
sytuacji, rzeczy, a
tym bardziej matki
K. M.,

- żaden z kuratorów
zawodowych
sądowych z Zespołu
(...) przy Sądzie
Rejonowym w
Opocznie, którzy
uczestniczyli w
spotkaniach
małoletniego A. G.
z matką K. M., nie
zgłaszał zastrzeżeń
do faktu noszenia
przez małoletniego
zegarka podczas tych
spotkań,

- na nagraniu
materiału
zarejestrowanego na
zegarku
małoletniego A. G.
słysząc nie tylko głos
małoletniego, K. M.

i N. M., ale też oskarżonego;

2) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów z częściowych zeznań świadków N. M., K. M., K. Ś., B. R., J. M., M. M. w postaci wskazania przez wyżej wymienionych świadków, że nie widzieli jak oskarżony włącza funkcję nagrywania w zegarku;

3) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu oraz zaniechanie wydania postanowienia w przedmiocie wniosków dowodowych złożonych w sprzeciwie z dnia 06 kwietnia 2020 roku od wyroku nakazowego wydanego przez Sąd Rejonowy w Opocznie z dnia 03 marca 2020 roku o dopuszczenie:

- dowodu ze sprawozdań z kontaktów małoletniego A. G. z K. M. za okres od czerwca 2018 roku do marca 2019 roku sporządzonych przez

	<p>Zespół (...) przy Sądzie Rejonowym w Opocznie,</p> <p>- dowodu z oględzin akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Opocznie pod sygn. akt II K 459/18,</p> <p>w sytuacji, gdy sąd miał obowiązek, wynikający z treści art. 170 § 3 k.p.k. wydania postanowienia w tym zakresie, a wnioskowane dowody jednoznacznie wskazują na obawę małoletniego A. G. przed matką - K. M..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w głównym ich nurcie niezasadne.</p> <p>Przy czym, należy podnieść, że</p>				

przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całości kształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że

są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić

przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych,

pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych.

Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej,

ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2

k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych - w tym świadków N. M. (siostry K. M.), K. M. (byłej żony oskarżonego),

K. Ś. (kuratora),
B. R. (kuratora),
J. M. (kuratora),
M. M. (matki
oskarżonego),
aczkolwiek z uwagi
na ascetyczną ocenę
dowodów zostanie
ona częściowo
uzupełniona przez
sąd odwoławczy.

W aspekcie
powyższego,
twierdzenia
skarżącego
koncentrujące się na
wykazaniu
naruszenia
przepisów
postępowania art. 7
k.p.k., i art. 410
k.p.k. (wskazujące
na rzekomą
wadliwość
procedowania), nie
przedstawiają
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów,
podważających
prawidłowość i
słuszność
rozumowania Sądu
I instancji. Tym
samym, Sąd
Rejonowy w sposób
prawidłowy dokonał
wartościowania
zarówno osobowych,
jak i nieosobowych
źródeł dowodowych
zebranych na
gruncie
analizowanej
sprawy, a następnie
poczynił co do
zasady (w zakresie
daty czynu ustalenie
to wymagało korekty

zgodnie z dowodami zebrnymi na kanwie tej sprawy) prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. A zatem, przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu S. G. (1) zrealizowania znamion czynu mu zarzucanego, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy, co do zasady zgadza się z przeprowadzoną

przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc powyższe
na grunt niniejszej
sprawy, sąd
odwoławczy bowiem
zauważa, że w
realiach niniejszej
sprawy nie zostały
ujawnione
bezpośrednie
dowody wskazujące
na sprawstwo
oskarżonego S. G.
(1) w zakresie
zarzucanego mu
umyślnego
uzyskiwania
informacji dla niego
nieprzeznaczonych
przy użyciu
urządzenia model
SK 2020 w
postaci zegarka
typu smartwatch.
Jednakowoż nie
uniemożliwia to
ustalenia jego
sprawstwa na
podstawie
występujących w tej
sprawie poszlak.

Przypomnieć w
tym miejscu należy,
iż wydanie przez
sąd rozstrzygający
wyroku skazującego
w jakiegokolwiek
sprawie, musi być
logiczną
konsekwencją
przeświadczenia
tegoż sądu,
wynikającego ze
swobodnej oceny
dowodów, że wina

została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w

sprawie materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy podkreśla, że w przypadku braku bezpośrednich dowodów popełnienia czynu karalnego możliwe jest wydanie orzeczenia skazującego na podstawie tzw. poszlak, jednak poszlaki te muszą odpowiadać rygorystycznym, ściśle określonym warunkom, aby mogły stanowić podstawę do przypisania danej osobie sprawstwa w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia bądź wnioskiem o ukaranie.

O dowodzie z poszlak, jako o pełnowartościowym dowodzie winy oskarżonego, można mówić dopiero wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych, jako udowodnione fakty uboczne prowadzi pośrednio, a mianowicie w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jednej wersji zdarzenia (czynu głównego), z którego wynika, że oskarżony dopuścił

się zarzucanego mu czynu. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, że dowód z poszlak pozwala na uznanie winy oskarżonego, jeżeli zgromadzone poszlaki nie pozwalają na wyłączenie – stosując zasadę in dubio pro reo, w myśl której nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego – możliwości jakichkolwiek innych wersji tego zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.10.1974 r., I KR 174/74, LEX nr 18939; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.09.1983 r., I KR 187/83, LEX nr 21988). Poszlaki należy zatem uznać za niewystarczające do uznania faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli gdy możliwa jest także inna od zarzucanej oskarżonemu wersja zdarzenia. Sama wielość poszlak nie oznacza jeszcze, że oparta na nich wersja zdarzenia

zgodna jest z rzeczywistym jego przebiegiem. Trafność ustaleń poczynionych w oparciu o poszlaki występuje dopiero wtedy, gdy ustalenia te nie mogą być podważone przez jakąkolwiek inną możliwą wersję zdarzenia, czyli gdy wersja sformułowana na podstawie całokształtu powiązanych ze sobą logicznie poszlak wyklucza wszystkie inne wersje tego zdarzenia. Nie można opierać wyroku skazującego na takich poszlakach, z których wynika tylko prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu. Nie można zastępować dowodów samym doświadczeniem życiowym w procesie dochodzenia do ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie III KK 298/09; LEX nr 583857).

Punktem wyjścia dla oceny występujących w tej sprawie poszlak jest okoliczność, iż to

oskarżony S. G. (1) zakupił urządzenie typu smartwatch - dyktafon model SK 202 (co jasno wynika z jego wyjaśnień), które następnie na swym nadgarstku nosił małoletni A. G.. Nie budzi też wątpliwości, iż jest to urządzenie nagrywające i zapisujące dźwięk. Jednocześnie analiza zebranych w sprawie dowodów, w tym zeznań K. M., N. M., K. Ś., B. R., J. M., a także nagrania znajdującego się na płycie DVD oraz sprawozdań kuratorskich z kontaktów matki z dzieckiem, jednoznacznie wskazuje, że nagranie, które jest przedmiotem osądu w niniejszej sprawie pochodzi z dnia 27 marca 2019 roku (nie zaś z dnia 28 marca 2019 roku - tego dnia został on wysłany do analizy vide k. 257)). W sposób oczywisty dowodzi temu data, kiedy doszło do przejęcia urządzenia przez K. M. w celu zweryfikowania, czy jest to dyktafon oraz ujawnienia, co zostało przez niego zarejestrowane (vide k. 35-38). Faktem jest, że K. M. już

przed tym dniem miała podejrzenia, że dochodzi do bezprawnego nagrywania jej kontaktów z dzieckiem, niemniej jednak dopiero zabezpieczenie urzędu i przekazanie go do analizy wykwalifikowanym podmiotom okoliczność tą definitywnie potwierdziło.

Kolejną poszlaką wskazującą na to, że oskarżony jest sprawcą jest to, że nagranie z dnia 27 marca 2019 roku rejestruje spotkanie dziecka z matką już od momentu zanim doszło do przekazania dziecka matce bezpośrednio po jego przywiezieniu na ulicę (...) w O., co przemawia za uznaniem, że do jego uruchomienia doszło nie w trakcie spotkania z syna K. M., lecz w samochodzie S. G. (1) i pośrednio wskazuje, że to właśnie on go dokonał (bo wiedział, że w chwili przekazywania nie będzie już mógł tego uczynić). Nadto, zauważyć należy, iż A. G. (który odmówił składania zeznań

w tej sprawie) dobrowolnie oddał matce w/w zegarek, a nadto, matka zakupiła mu już następnego dnia zwykły zegarek bez funkcji nagrywania i co potwierdzają sprawozdania kuratorskie sporządzone po dniu 28 marca 2019 roku dziecko ani razu nie zapytało się o poprzedni (zakupiony mu przez ojca) zegarek, nie domagało się jego zwrotu i nie wyrażało niezadowolenia z faktu jego utraty. W przeciwieństwie do S. G. (1), który uruchomił wszystkie procedury (w tym niezwłocznie zawiadomił policję o zaborze zegarka), by ukarać byłą żonę, iż ośmieliła się zdemaskować jego bezprawne poczynania. Kolejną istotną z punktu widzenia tej sprawy okolicznością, która świadczy o tym, że to nie A. G. samodzielnie korzystał z funkcji dostępnych w w/w urządzeniu, w tym funkcji nagrywania jest fakt, że na urządzeniu nie ujawniono żadnych utworów muzycznych (jak przekonywał

oskarżony syn miał słuchać na zegarku muzyki), ani innych nagrań np. jego kolegów ze szkoły. O tym, że zegarek służył dziecku wyłącznie do sprawdzenia godziny przekonują także relacje kuratorów uczestniczących w spotkaniach K. M. z synem, a mianowicie K. Ś., J. M., czy też B. R. (który wprost powiedział, że wydaje mu się, że urządzenie było włączane przed przekazaniem dziecka do kontaktu matce), bo jak stwierdzili wymienieni A. nie interesował się tym urządzeniem w czasie spotkań - tylko sporadycznie sprawdzał godzinę - i go nie dotykał. Brak jakichkolwiek podstaw, by kwestionować ich depozycje w tym względzie, gdyż są osobami obcymi dla stron, niezainteresowanymi korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz jednej z nich. Przy czym, w ocenie tych dowodów z punktu widzenia sprawstwa oskarżonego nie zmienia nic to, że nie zgłaszali

zastrzeżeń do faktu noszenia zegarka przez małoletniego podczas spotkań z kuratorem.

Dodatkowo, stwierdzić należy, iż oskarżony miał motyw, aby wyposażyć syna w urządzenie nagrywające, z racji bardzo złych relacji z byłą żoną, a okoliczność ta stanowi kolejną poszlakę wskazującą, że mógł dokonywać rejestrowania przebiegu kontaktów matki z synem, co stanowi kolejną przesłankę do przypisania mu sprawstwa.

Ostatecznie zauważyć należy, iż na przedmiotowym nagraniu, które jest koronnym dowodem sprawstwa i winy oskarżonego A. G. wprost i w sposób niczym nieskrępowany mówi matce, że zegarek, który ma na ręce bierze do szkoły, śpi w nim, ale już nie może odbierać nim telefonów i nie potrafi włączać urządzenia i odbierać nim wiadomości (vide protokół oględzin k. 261-263 oraz płyta DVD k. 32-33). W kontekście

powyższego zupełnie niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, że syn używał zakupiony przez niego jesienią 2018 roku zegarek typu smartwatch do odtwarzania muzyki mp3, a łączył się z innym urządzeniem przez kabel. Oskarżony mając świadomość uwikłania syna w tą sytuację z zegarkiem, skorzystania przez niego z prawa do odmowy składania zeznań, w sposób cyniczny przerzuca odpowiedzialność za nagrywanie na małoletnie dziecko sugerując, że potrafił on samodzielnie z niego korzystać w tym zakresie. Jest to oczywiście zachowanie godne zdecydowanego potępienia.

Reasumując, zauważyć należy, że istniejące w sprawie dowody pośrednie układają się w logiczny i nierozzerwalny ciąg poszlak, wykazujący sprawstwo oskarżonego S. G. (1) i wykluczający jednocześnie sprawstwo

jakiegokolwiek innej osoby.

Tym samym, Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzutach skarżącego żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji zasadniczo w zakresie ustalonych faktów. Analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych oczywiście w zakresie przewidzianym w zarzutach. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie, choć bardzo lapidarnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody, oraz ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego S. G. (1). Tym niemniej poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie

przypisanego mu
czynu.

Niezasadne są też
w tym kontekście
twierdzenia obrońcy
oskarżonego
koncentrujące się
na wykazywaniu
naruszenia art. 167
k.p.k. w zw. z art.
170 § 3 k.p.k., tym
bardziej, że zarzuty
te zdezaktualizowały
się w związku
z przeprowadzeniem
dowodu ze
sprawozdań z
kontaktów
małoletniego A. G. z
K. M. za okres od
czerwca 2018 roku
do marca 2019 roku
sporządzonych przez
Zespół (...) przy
Sądzie Rejonowym
w Opocznie, oraz
dowodu z oględzin
akt sprawy toczącej
się przed Sądem
Rejonowym w
Opocznie pod sygn.
akt II K 459/18.

W tym miejscu
jednakowoż wskazać
należy, iż zdaniem
sądu odwoławczego
zaniechanie
przeprowadzenia
dowodów
wnioskowanych
przez obrońcę
oskarżonego przed
Sądem Rejonowym
nie stanowiło
uchybień, a nade
wszystko było
prawie
irrelevantne dla

<p>zapadłego orzeczenia (bowiem w aktach sprawy znajdowały się sprawozdania kuratorskie istotne z punktu widzenia niniejszej sprawy, zaś sprawa II K 459/18 dotyczyła rzekomego znęcania się psychicznego i fizycznego w okresie od 31.10.2016 r. do 26.04.2018 r. przez K. M. nad synem A. G.). Na marginesie zważyć należy, że obecna na rozprawie przed Sądem instancji w dniu 03 września 2020 roku występująca z substytucji adwokata M. K. aplikant adwokacki K. K. na pytanie Przewodniczącego - po przeprowadzeniu rozprawy, a przed zamknięciem przewodu sądowego - oświadczyła, że nie żąda uzupełnienia przewodu sądowego (vide k. 353).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. G. (1) od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego S. G. (1) za winnego przypisanego mu czynu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na wyrok poprzez (zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego):</p> <p>1) bezkrytyczne przyjęcie, że oskarżony założył na nadgarstek</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

małoletniego syna urządzenie model SK 202, które stale rejestrowało i zapisywało dźwięk podczas kontaktów małoletniego z matką, oraz uruchomił je, podczas gdy żaden ze świadków nie potwierdził zaistnienia takiego faktu, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 267 § 3 k.k., podczas gdy brak jest ku temu dowodów;

2) bezkrytyczne uznanie, że małoletni A. G. chętnie spotykał się z matką, a kontakty te przebiegały bez większych problemów, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że małoletni nie miał zaufania do swojej matki, a wręcz bał się jej, co bezsprzecznie wynika z opinii psychologicznej i pedagogicznej z dnia 28 września 2018 roku sporządzonej przez (...) Instytut (...), (...), C., Profesjonalnej Mediacji i Psychoterapii

	<p>EMPIRIA.PL z siedzibą w Ł. oraz opinii psychologicznej z dnia 21 września 2017 roku sporządzonej przez Zespół Interwencji Kryzysowej i (...) przy (...) Centrum Pomocy (...) w O., a także z zeznań świadka A. W..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnych - nakreślić w pierwszej kolejności trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału</p>				

dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popelnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu

I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza co do zasady podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć niezwykle zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe

ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego S. G. (1) w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy co do zasady podziela ocenę materiału dowodowego (choć z uwagi na jej oszczędność została ona uzupełniona przez sąd odwoławczy) dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

Mając na względzie rozważania zaprezentowane w punkcie 3.1, których sąd odwoławczy nie będzie w tym miejscu powielał, wskazać jedynie dodatkowo należy, że wbrew poglądom apelującego nie miało miejsce bezkrytyczne przyjęcie, że oskarżony założył na

nadgarstek
małoletniego syna
urządzenie model
SK 202, które
stale rejestrowało i
zapisywało dźwięk
podczas kontaktów
małoletniego z
matką, oraz
uruchomił je.
Owszem żaden ze
świadców nie
widział momentu
włączania
urządzenia przez
oskarżonego,
jednakże nie
uniemożliwia to
przypisania
oskarżonemu
popelnienia czynu
z art. 267 § 3
k.k., albowiem na
powyższe wskazują
okoliczności
szczegółowo
wyartykułowane i
wykazane w punkcie
3.1.

Nie ulega
wątpliwości, że
sytuacyjnym tłem
dla zdarzenia
objętego aktem
oskarżenia pozostaje
szczególnie
delikatna materia tj.
istniejący od wielu
lat i eskalujący
konflikt między
byłymi małżonkami
i ich odmienne
zapatrywania na
zakres i sposób
realizacji władzy
rodzicielskiej przez
każde z nich.
Konsekwencją tego
rodzaju

antagonizmów są
widoczne w
relacjach
oskarżonego i
pokrzywdzonej K.
M. próby
gloryfikowania
własnej osoby z
jednoczesnym
dyskredytowaniem
postaw strony
przeciwnej. Strony w
dalszym ciągu - na co
wskazuje analiza akt
sprawy - pozostają
w na tyle napiętych
stosunkach, że
zupełnie nie potrafią
dojść do
porozumienia
odnośnie opieki nad
synem.

Odnosząc się
natomiast do
kwestii, jakoby Sąd
Rejonowy
bezkrytycznie uznał,
że małoletni A. G.
chętnie spotykał się
z matką, a kontakty
te przebiegały bez
większych
problemów i
argumentowanie, że
małoletni nie miał
zauwania do swojej
matki, a wręcz
bał się jej, a co
więcej podpieranie
się w tym względzie
prywatnymi
opiniami, a
mianowicie opinią
psychologiczną i
pedagogiczną z dnia
28 września 2018
roku sporządzoną
przez (...)
Instytut (...), (...),

C., Profesjonalnej
Mediacji i
Psychoterapii
EMPIRIA.PL z
siedzibą w Ł. oraz
opinią
psychologiczną z
dnia 21 września
2017 roku
sporządzonej przez
Zespół Interwencji
Kryzysowej i (...) przy (...) Centrum
Pomocy (...) w O. jest
całkowicie chybione.
W odniesieniu do
pierwszej z tych
opinii stwierdzić
należy, iż dla sądu
odwoławczego nie
jest ona wiarygodna,
albowiem nie
podlegają akceptacji
i nie są przekonujące
wnioski
psychologów i
pedagoga, którzy ją
sporządzili. Przede
wszystkim, chodzi
tu o stwierdzenie,
jakoby relacje A. G. z
S. G. (2) (poprzednio
S. - obecną
żoną oskarżonego
S. G. (1)) były
bez cech zaburzeń.
Otóż dla sądu
taka konstatacja
w koincydencji z
ustalonym w trakcie
rozmowy
psychologicznej z
dzieckiem faktem,
że małeletni mówi
o obcej w gruncie
rzeczy osobie
"mamusiu" (w
sytuacji, gdy matka
dziecka żyje, ma
z nim ustalone

kontakty i nie została pozbawiona władzy rodzicielskiej) jest kuriozalna dla każdego logicznie i obiektywnie oceniającego tą kwestię człowieka i podważa w sposób oczywisty konkluzje sporządzających przedmiotową opinię osób. Nie jest "normalnym" stanem rzeczy sytuacja, w której dziecko zwraca się w taki sposób do obcej kobiety, a o własnej matce mówi po imieniu (...) (choć oczywiście nie można wykluczyć, że tak mogło się zdarzyć) i tym bardziej budzi zdziwienie uznanie takiej relacji dziecka z obcą osobą, przez osoby z rzekomo doświadczeniem i wiedzą psychologiczną, za prawidłową. Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do opinii sporządzonej w dniu 21 września 2017 roku (vide k. 218-219), która jest ascetyczna i lakoniczna w swej treści, nie zawiera jakie metody badawcze zostały przeprowadzone w celu rzetelnej oceny stanu psychofizycznego dziecka, ani sposobu

wnioskowania w tym zakresie. A w reasumpcji nie zasługuje – również w kontekście innych dowodów – na walor wiarygodności.				
Wniosek				
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. G. (1) od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiędle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.3.	Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 267 § 3 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że przestępstwo stypizowane we wskazanym przepisie można popełnić poprzez rejestrowanie dźwięku konwersacji, której nie nadano charakteru	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>poufnego, w sytuacji w której z zachowania K. M. i N. M. utrwalonego na nagraniu z zegarka należącego do małoletniego A. G. nie wynika poufny charakter rozmowy prowadzonej pomiędzy w/w osobami, a nadto ten poufny charakter w/w rozmowom nie mógł być nadany, bowiem miał miejsce podczas kontaktów z małoletnim nadzorowanych przez kuratora zawodowego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, w odniesieniu do zarzutu sprecyzowanego w apelacji obrońcy oskarżonego, a jak wynika z analizy treści skargi dotyczącego naruszenia prawa materialnego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa,</p>				

pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego do – konkurencyjnej wobec przyjętej przez Sąd – forsowanej wersji zdarzenia. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub

bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis). Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych. Zwalczenie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2007 r., V KK 177/06, Legalis).

Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy zauważyć

należy, że skarżący w istocie kwestionuje ustalenia faktycznie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego S. G. (1) atakując jednocześnie zakwalifikowanie czynu oskarżonego pod normę zawartą w przepisie art. 267 § 3 k.k. Przy czym, skarżący wywodzi jakoby Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że przestępstwo stypizowane we wskazanym przepisie można popełnić poprzez rejestrowanie dźwięku konwersacji, której nie nadano charakteru poufnego, zaś zdaniem autora apelacji z zachowania K. M. i N. M. utrwalonego na nagraniu z zegarka należącego do małoletniego A. G. nie wynika poufny charakter rozmowy prowadzonej pomiędzy w/w osobami, a nadto ten poufny charakter w/w rozmowom nie mógł być nadany, bowiem miał miejsce podczas kontaktów z małoletnim nadzorowanym przez kuratora zawodowego. Stanowisko takie jest

oczywiście błędne co zostanie wykazane poniżej. Nadto, skarżący sugeruje, że na nagraniu słyszalny jest też głos oskarżonego od 1h 26 min do 2h 02 min, a przecież S. G. (1) nie nagrywałby sam siebie. Powyższe również nie dowodzi na niemożność przypisania oskarżonemu sprawstwa, gdyż niewątpliwie oskarżony sam siebie uwiecznił na nagraniu, gdyż urządzenie zostało włączone wcześniej zanim przekazał syna matce. Bowiem oskarżony jechał z dzieckiem samochodem, miał świadomość, że K. M. ma ustalony kontakt z synem i bezpośrednio po przyjeździe pod dom przy ulicy (...) w O. A. G. wysiadł z samochodu S. G. (1) i przesiadł się do samochodu K. M..

Zgodnie z poglądami doktryny, informację, o której mowa we wszystkich przestępstwach określonych w rozdziale XXXIII Kodeksu karnego, stanowi „wiadomość lub określona suma wiadomości o

sytuacjach, stanach rzeczy, wydarzeniach i osobach. Może być przedstawiona w formie pisemnej, fonicznej, wizualnej i każdej innej możliwej do odbioru przy pomocy „zmysłów” (por. B. Kunicka - Michalska, System Prawa Karnego, T. 8, Przepisy przeciwko państwu i dobrom zbiorowym, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 917; przy czym autorka powołuje się także na pracę B. Michalskiego, Prawo dziennikarza do informacji, Kraków 1974, s. 9 - 10). W kierunku uznawania za informację jedynie nośników określonych treści, a nie wszelkich znaków określonego rodzaju (fonicznych, wizualnych, graficznych itp.) podążało rozumowanie przedstawione przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 stycznia 2003 r., sygn. I KZP 43/02 (OSNKW, 2003/1-2/5). Sąd przyjął w niej, że wiadomość, to określony, znak, dźwięk, zapis, szyfr, kryjący określoną treść (a więc

antologicznie jak
W. Wróbel w:
Kodeks karny. Część
szczególna, red. A.
Zoll, komentarz do
art. 117 – 277
Kodeksu karnego, s.
968 – 969).

Czyn z art. 267 §
1 – 3 k.k. z uwagi
na kierunkowość
działania sprawcy
może być
popelniony jedynie
w zamiarze
bezpośrednim.

Niewątpliwie czyn
ten popelniony jest
wówczas, gdy
sprawca w celu
uzyskania informacji
do której nie jest
uprawniony zakłada
lub posługuje się
urządzeniem
podsluchowym,
wizualnym lub
innym urządzeniem
podsluchowym lub
oprogramowaniem.

Pamiętać przy tym
należy, że
przedmiotem
ochrony tego
przepisu jest
tajemnica
komunikowania się i
związane z nią prawo
do prywatności,
gwarantowane przez
art. 49 Konstytucji
RP, art. 8 Konwencji
o ochronie praw
człowieka i
podstawowych
wolności oraz art. 17
Międzynarodowego
Paktu Praw
Obywatelskich i

Politycznych. Zakres informacji

podlegających ochronie jest - jak widać - bardzo szeroki.

Wypowiedzi, którym przysługuje ochrona z art. 267 § 3 k.k. niewątpliwie muszą mieć charakter poufny - a to kryterium spełnione jest wówczas, gdy co najmniej w sposób dorozumiany nadano im taki charakter, przy czym bez znaczenia są tu intencje, jakie zdecydowały o takim statusie wypowiedzi. Innymi słowy, o poufnym charakterze

informacji przesądza co do zasady nie tyle treść przekazu, co raczej wola osób biorących udział w spotkaniu, a więc element subiektywny;

instalowanie urządzenia służącego do rejestracji obrazu lub dźwięku w celu przechwycenia informacji o przebiegu takiej rozmowy jest siłą rzeczy niedozwolone i stanowi czyn zabroniony, którego znamiona opisane są w art. 267 § 3 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.04.2016

r., III KK 265/15, Legalis).

W aspekcie powyższego, o ile można zgodzić się z poglądem, że nie może być uznane za wypełniające znamiona określone w art. 267 § 3 k.k. zachowanie polegające na nagraniu rozmowy dwóch osób prowadzonej w miejscu publicznym w taki sposób, iż bez przeszkód mogły ją usłyszeć inne osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.09.2016 r., II Aka 111/16) – to obrońca bazując na tej tylko okoliczności, że do podsłuchiwania K. M. i N. M. doszło przy użyciu urządzenia model SK 202 (założonego dziecku - jego synowi A. G.) pomija, że konwersacje tychże osób toczyły się również w takich miejscach jak prywatny samochód pokrzywdzonej K. M. oraz w jej domu. Wbrew zatem stanowisku skarżącego spełniony był wymagany treścią art. 267 § 3 k.k. wymóg poufności, bowiem nagrywane

rozmowy nie były bez przeszkód dostępne dla bliżej nieokreślonych i przypadkowych osób (lecz tylko i wyłącznie dla pokrzywdzonych oraz syna oskarżonego). Dla oceny prawnej nie miałyby również znaczenia okoliczność, że oskarżony nie miał wiedzy o czym będą prowadzone rozmowy i przewidywał jedynie ewentualność, że przebywając w w/ w pomieszczeniach wskazane osoby zechcą podejmować jakiegokolwiek dyskusje (np. o intymnych szczegółach swojego życia). Powyższe prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do podzielenia poglądu skarżącego, iż działanie oskarżonego nie wypełniło przesłanek z art. 267 § 3 k.k. – prawidłowo został ustalony zamiar sprawcy, a okoliczności podnoszone przez skarżącego obrońcę nie uprawniają do stwierdzenia, że miał on postać zamiaru ewentualnego. W tym kontekście

zupełnie
bezpodstawne są
zatem twierdzenia
obrońcy, jakoby
rozmowa osób w
pokoju chociażby
o sprawach dnia
codziennego nie
miała charakteru
poufnego, gdyż
osoby te nie
oczekiwały od siebie
zachowania
dyskrecji, a ponadto,
uczestniczył w nich
urzędnik państwowy
- kurator zawodowy
wykonujący
obowiązki służbowe.
Faktem bowiem jest,
że takie elementy jak
miejsce, czas, jak i
osoby uczestniczące
w tych rozmowach
predestynował do
uznania, że rozmowy
uczestników nie
miały charakteru
ogólnodostępnego,
publicznego, lecz
stanowiły realizację
prawa K. M.
do kontaktów z
dzieckiem między
innymi w jej
domu, gdzie miała
prawo oczekiwać
prywatności.
Owszem spotkania
odbywały się przy
udziale urzędnika
państwowego,
niemniej jednak
rozmowy
uczestniczących w
nich osób dotyczyły
prywatnej sfery
życia, w
szczególności
właśnie

pokrzywdzonej K. M., ale też jej syna A. G..

Tym samym, czyn oskarżonego polegający na nagrywaniu pokrzywdzonych, w sytuacji gdy w sposób niejawnym, bo przecież przy użyciu urządzenia model SK 202 (w postaci zegarka) posiadającego taką funkcję dokonywał nagrań w celu podsłuchania rozmów pokrzywdzonych K. M. oraz N. M. - wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 267 § 3 k.k. Bowiem oskarżony działał w celu objęcia swoją wiedzą informacji, do których nie był uprawniony i posłużył się przy tym urządzeniem nagrywającym – zegarkiem, w ten sposób, że założył go na rękę syna bez wiedzy i zgody pokrzywdzonych, aby można było nagrywać prowadzone przez nie rozmowy, którymi objęte były informacje nieprzeznaczone dla niego.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. G. (1) od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (zarzut zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej), a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonego S. G. (1), w zakresie w jakim sąd, przyjął za wiarygodne, że S. G. (1) nie ufał żonie, z czego sąd wysunął bardzo daleko idący wniosek jakoby oskarżony miał obiektywne powody, aby niepokoić się</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przebiegiem spotkań, w sytuacji gdy jak wynika z treści uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28 maja 2020 roku uniewinniającego K. G. od zarzutów znęcania się nad synem, którego treść była znana Sądowi I instancji wynika, że "w ocenie sądu ojciec dziecka S. G. (1) wyolbrzymia stawiane oskarżonej zarzuty o których mówi, że posiadał je z rozmów z dzieckiem lub własnej obserwacji. Obserwacji dotyczących znęcania się matki nad synem o których mówi ojciec dziecka nie potwierdzają ani nauczyciele (...) ani pracownica Ośrodka Pomocy (...), do której zaprowadził dziecko S. G. (1) i kazał dziecku powtórzyć przy świadku słowa, które rzekomo mówił wcześniej do ojca (...) Zadziwiające dla sądu jest zachowanie ojca dziecka, który bezpośrednio po stwierdzonej próbie samobójczej małego odwozi go po widzeniu pod opiekę matki i nie informuje jej

o tym. W ocenie sądu, gdyby tak było rzeczywiście to S. G. (1) wykazał się całkowitym brakiem odpowiedzialności narażając dziecko na niebezpieczeństwo jedynie wykorzystując tę okoliczność do osiągnięcia własnego celu w postaci odebrania dziecka matce. Ingerencja dziadków ojczystych małoletniego w toczące się postępowanie sądowe w postaci pism pisanych do Prokuratora Generalnego i wywieranie nacisków na Prokuratora o których okolicznościach mówił S. G. (1), miała na celu pomóc synowi. Zapewne w świetle powyższych okoliczności pomimo braku wystarczających dowodów winy już w postępowaniu przygotowawczym Prokurator skierował do sądu akt oskarżenia", zatem S. G. (1) nie obawiał się o przebieg kontaktu syna z matką, który nie tylko odbywał się z udziałem kuratora, ale również S. G. (3) był świadomy, że

	zarzuty formułowane pod adresem K. M. były nieprawdziwe.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Odnosząc się zaś do powyższego zarzutu wskazać trzeba, że wyrok i jego uzasadnienie są ściśle ze sobą powiązane, przy czym, pełni odmiennie funkcje procesowe - wyrok ma charakter samoistny, zaś jego uzasadnienie pełni rolę akcesoryjną, służącą jego wyjaśnieniu. Rolą uzasadnienia jest takie zaprezentowanie toku rozumowania Sądu orzekającego, by stronom umożliwić ewentualne zaskarżenie wyroku, a następnie by możliwa była ewentualna jego kontrola instancyjna, której dokonuje się w oparciu o akta, treść wyroku i uzasadnienia oraz wniesionych środków odwoławczych.</p> <p>Bowiem</p>				

uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności orzeczenia i tak jak nienaganne formalnie uzasadnienie wyroku nie może przysłaniać wad wyroku nieznajdującego oparcia w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26.02.2004 r., II Aka 413/03, opubl. KZS 2005, z. 1, poz. 37).

W kontekście powyższego, Sąd Rejonowy w sposób klarowny, aczkolwiek zwięzły wskazał okoliczności, które uznał za udowodnione, a jakim nie dał wiary oraz na jakich w tej materii oparł się dowodach, a kontestowanie stanowiska sądu w tym względzie przez skarżącego sprowadzające się li tylko do przytoczenia tez

zawartych w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku, jest
niesłuszne. Bowiem
Sąd meriti wyraźnie
wskazał, że
wiarygodne są dla
niego wyjaśnienia
oskarżonego S. G.
(1), w których
stwierdził, że jest
w sporze z
byłą żoną i nie
darzy jej zaufaniem.
Jednocześnie
warunkowo
umarzając
postępowanie wobec
oskarżonego tenże
Sąd podniósł -
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu -
że oskarżony miał
obiektywne powody,
aby niepokoić się
przebiegiem
spotkań.
Zestawienie
powyższych faktów
przez apelanta i
forsowanie w tym
względzie
stanowiska o obrazie
przepisu art. 7 k.p.k.
nie zasługuje na
aprobatę. Powyższe
konkluzje nie
stanowią bowiem
dowodu na
dowolność w ocenie
relacji oskarżonego,
jeśli zważyć - biorąc
pod uwagę zebrane
na kanwie tej sprawy
dowody - jakie
emocje towarzyszą
spotkaniom obu

<p>stron (K. M. i S. G. (1)), ile jest w nich wzajemnych pretensji, nieufności, oskarżeń, a wręcz wrogości. Jednocześnie analizując sprawozdania z kontaktów matki z dzieckiem rzeczywiście wynika, że początkowo nie przebiegały one bezproblemowo (co z pewnością wynikało właśnie z relacji rodziców A. G.), syn K. M. nie chciał przebywać z nią sam, wzbraniał się przed takim kontaktem, niemniej jednak obecność kuratora sądowego, co do zasady ustępliwe i wyciszone zachowanie matki dziecka i swoiste wycofanie się S. G. (1) spowodowało, że spotkania te przebiegały w milej i spokojnej atmosferze.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie II K 5/20 w całości i przekazanie sprawy do ponownego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

rozpoznanie Sądownictwa I instancji.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.5.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia (zarzut zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej), a mianowicie:</p> <p>- przyjęciem że stopień zawinienia i karygodności zachowania sprawcy jest nieznaczny, z uwagi na "obiektywne powody, aby niepokoić się przebiegiem spotkań", w sytuacji gdy stopień zawinienia oraz karygodności zachowania sprawcy był znaczny, bowiem zachowanie S. G. (1) było z góry zaplanowane, zaplanowane</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wyłącznie na zdobywanie dowodów przeciwko K. M., celem ich wykorzystania w toczących się procesach, zaś postawa sprawcy, który zrzuca całą winę na swojego niewinnego syna zasługuje na szczególne potępienie, nie zaś na premiowanie w postaci warunkowego umorzenia postępowania na okres próby jednego roku, S. G. (1) w toku postępowania karnego złożył praktycznie w całości niewiarygodne wyjaśnienia, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, de facto podważając sens warunkowego umorzenia postępowania wobec niego, bowiem oskarżony ani nie wyraził skruchy, ani nie przeprosił pokrzywdzonej,

- przyjęcie, że S. G. (1) miał obiektywne powody, aby niepokoić się przebiegiem spotkań K. M. z synem w sytuacji, gdy kontakty syna z matką odbywały się z udziałem kuratorów sądowych

i zaś o fakcie, że pokrzywdzona nie zjechała się nad synem oskarżony był świadomy, bowiem to na podstawie jego obalonych w postępowaniu karnym zeznaniach, były one stawiane,

- przyjęcie, że zachowanie stron ma względem siebie charakter wzajemny w sytuacji, gdy to oskarżony S. G. (1) inicjuje szereg postępowań sądowych przeciwko K. M., zaś niniejsze postępowanie karne przeciwko S. G. (1), toczyło się przed tut. sądem w reakcji na postawienie K. M. zarzutów, że ta ukradła dyktafon, którym ona oraz kuratorzy sądowi byli nagrywani innymi słowy gdyby S. G. (1), nie zgłaszał na policję kradzieży przedmiotu służącemu mu do popełnienia przestępstwa tj. dyktafonu ukrytego w zegarku, do niniejszego postępowania nie doszłoby,

- przyjęcie, że postawa oskarżonego wobec kontaktów uległa zmianie, w sytuacji, gdy obecnie ojciec

	regularnie nie dopuszcza, aby te kontakty się odbywały.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów w pierwszej kolejności podkreślić należy, iż dokonane przez Sąd I instancji ustalenia dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynu opisanego w akcie oskarżenia – które swoim zachowaniem formalnie wyczerpał oskarżony S. G. (1) – są wynikiem klarownej analizy zebranych na kanwie niniejszej sprawy dowodów.</p> <p>Jednocześnie konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przedmiotowych zdarzenia.</p> <p>Natomiast akcentowane w skardze apelacyjnej stanowisko kwestionujące w istocie ustalenia przez Sąd meriti w zakresie okoliczności</p>				

podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu inkryminowanego oskarżonemu, w realiach przedmiotowej sprawy nie zasługuje na aprobatę.

Wskazać należy, że w art. 115 § 2 k.k. zdefiniowano przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Ma to fundamentalne znaczenie dla właściwego stosowania prawa karnego. Określenie przesłanek (faktorów) decydujących o stopniu społecznej szkodliwości czynu wskazuje, że ustawodawca przyjął dominującą w doktrynie teorię przedmiotowo – podmiotową, zwaną też kompleksową, odrzucając tzw. teorię całościową (czyli uniwersalistyczną), która w różnych jej odmianach uwzględniała osobowość sprawcy, jego dotychczasowy tryb życia, uprzednią karalność, nagminność przestępstw itp. Przy ocenie zaś

stopnia społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno
okoliczności
przedmiotowe, jak
i podmiotowe. Do
okoliczności
przedmiotowych,
mających wpływ na
ocenę społecznej
szkodliwości, należy
zaliczyć rodzaj i
charakter
naruszonego dobra
(im cenniejsze dobro
tym wyższa
szkodliwość),
rozmiaru
wyrządzonej lub
grożącej szkody (im
większa szkoda tym
wyższa
szkodliwość), wagę
naruszonych przez
sprawcę
obowiązków, czy
rodzaj naruszonych
reguł ostrożności
(im ważniejsze
społecznie są te
reguły, tym wyższa
szkodliwość). Do
okoliczności
podmiotowych
również ważnych
dla oceny społecznej
szkodliwości czynu,
zaliczyć należy w
szczególności zamiar
(zamiar
bezpośredni, a
zwłaszcza
przemyślany,
znamionuje wyższą
szkodliwość, zaś
zamiar ewentualny,
niekiedy powstały
przypadkowo pod
wpływem emocji czy

impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie czyn wpływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość).

Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy

też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488). A więc, chociaż okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowania probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie jest jedynym wyznacznikiem orzekanej kary lub środków probacyjnych. Trafnie przyjmuje się zatem, że wszystkie z wymienionych w art.115 § 2 k.k. okoliczności związane są z czynem, jego stroną przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (...).” Ustalenie

stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.01.1998 r., II Aka 245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że jakkolwiek oskarżony S. G. (1) swoim zachowaniem polegającym na uzyskaniu - bez uprawnienia - informacji dla niego nieprzeznaczonych poprzez założenie małoletniego syna urzędnika model SK 202 rejestrującego i zapisującego dźwięk bez wiedzy i zgody osób nagrywanych K. M. i N. M. naruszył ich prawo do wyłącznego dysponowania informacją i prawo do zachowania jej w tajemnicy, ale też prawo do prywatności pokrzywdzonych, niemniej jednak nie stanowi to automatycznego asumptu do uznania, że wyłącznie jego

skazanie i
wymierzenie mu
kary będzie
prawidłową reakcją
karną. Decyzję o
popelnieniu
przestępstwa podjął
świadomie, zdając
sobie sprawę z
możliwych
konsekwencji
swojego czynu (ale
zapewne licząc
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej - bo przecież
w sposób cyniczny
i obłudny twierdził,
że to małoletni syn
nagrywał rozmowy z
matką i kuratorem).
Niewątpliwie był
również świadomy
bezprawności
swojego czynu,
albowiem - o czym
świadczą załączone
do akt sprawy
dokumenty -
pomiędzy nim, a
byłą żoną K. M.
toczą się od wielu lat
liczne postępowania,
w tym karne,
w których
zawiadamiającym
jest między innymi
S. G. (1). Tym
samym,
niewątpliwie
oskarżony działał
pod wpływem
emocji choć w
sposób przemyślany.

Reasumując,
wszechstronna
analiza elementów
podmiotowych i
przedmiotowych,

składających się na kompleksową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu S. G. (1), doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku o jego prawidłowości. Skarżący nie wskazał na żadne inne, wyjątkowe okoliczności, które mogłyby skutecznie podważyć trafność zapadłego w sprawie w tym zakresie wyroku. Owszem zachowanie S. G. (1) niewątpliwie było zaplanowane, bo przecież w tym celu zakupił urządzenie model SK 202 rejestrujące i zapisujące dźwięk. W tym stanie rzeczy niewiarygodne są rzeczywiście wyjaśnienia oskarżonego, który aktualnie zasłania się twierdzeniem, że to syn w obawie przez matką prawdopodobnie nagrywał z nią spotkanie. Tym niemniej przyznanie się do inkryminowanego czynu, czy też wyrażenie skruchy, oraz przeproszenie pokrzywdzonych, nie są warunkiem koniecznym do zastosowania dobrodziejstwa

instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowanie
karnego.

Oczywiście sposób
postępowania
oskarżonego -
istotnie sąd
odwoławczy to
dostrzega - jest
godny potępienia.
Zważywszy
jednakowoż na
okoliczności
przedmiotowe
przestępstwa (fakt,
iż jego działanie
miało miejsce
jednego dnia w
dniu 27 marca 2019
roku, bo brak jest
dowodów na to,
że istnieją nagrania
obejmujące dłuższy
okres choć
wiadomym jest, że
zegarek był noszony
przez małoletniego
już jakiś czas),
stopień społecznej
szkodliwości czynu,
motywację i sposób
zachowania
oskarżonego po
popelnieniu
inkryminowanego
mu czynu, jak
i sposób jego
życia przed jego
popelnieniem, w
tym uprzednią
niekaralność,
właściwości i
warunki osobiste
oskarżonego (który
jest ojcem trojga
dzieci, prowadzi
co do zasady

ustabilizowany tryb życia), istnieją podstawy, by potraktować działanie oskarżonego jako charakteryzujące się społeczną szkodliwością i zawinieniem w stopniu nieznacznym. W tym kontekście chodzi wszak z jednej strony również o moralne napiętnowanie występku oskarżonego, przy czym przez zastosowanie środka o charakterze ostrzegawczym. Niezaprzeczalnie pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną K. M. od dłuższego czasu istnieje konflikt rodzinny (jak rysuje się z analizy akt sprawy jego genezę stanowi rozwód stron i zaciekła walka o jedyne syna). Podkreślić jednak należy, iż obie strony tego sporu kierują względem siebie zarzuty i obie strony w istocie walczą o to, by A. G. zamieszkał z jednym z nich przy jednoczesnym wykluczeniu kontaktów z drugim rodzicem. Niewątpliwie zanim doszło do sytuacji związanej z

postępowaniem o rzekome znęcanie się nad dzieckiem A. G. zamieszkiwał z matką, która też nie była zbyt dobrze nastawiona na kontakty syna z ojcem i w pewnym sensie je utrudniała. Jednakże oskarżony również, gdy tylko udało mu się zmienić miejsce zamieszkania syna czynił wszystko, by utrudnić, a wręcz uniemożliwić K. M. kontakty z dzieckiem. W ocenie sądu odwoławczego zatrważające jest to, że ta niestabilna i naznaczona wieloma karygodnymi zdarzeniami sytuacja trwa już od kilku lat i bezsprzecznie nie pozostaje bez wpływu na kształtowanie się delikatnej psychiki małoletniego dziecka stron - chłopca jak wynika z analizy akt wrażliwego, zdolnego i zagubionego, o czym wydaje się już zupełnie zapomnieli wszyscy uczestnicy tego sporu.

W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego w omawianym

<p>powyżej względnie, nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Wniosek o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie II K 5/20 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.6.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego tj. art. 66 § 1 k.k. poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego w sytuacji, gdy sąd nie ustalił, że stopień zawinienia S. G. (1) nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>był znaczny, zaś w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 20.10.2011 r. III KK 159/11) dla warunkowego umorzenia postępowania karnego, konieczne jest wyjaśnienie elementów podmiotowych i przedmiotowych czynu, rzutujące na stopień zawinienia oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do wskazanego zarzutu przypomnieć należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego ma zawsze samodzielny byt, a jego przesłanką jest twierdzenie strony, że przy wydaniu orzeczenia doszło do wadliwej subsumpcji ustalonych faktów pod przepis prawa materialnego, bądź też, że obrazą przepisu materialnego było zaniechanie takiej subsumpcji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.11.2008 r., V</p>				

KK 158/08, Legalis).
Nadto, w
orzecznictwie Sądu
Najwyższego
prezentowane jest
jednolite stanowisko
co do charakteru
normy prawnej,
której naruszenie
może stanowić
podstawę zarzutu
obrazy prawa
materialnego,
wskazując, że
powinna to być
norma o treści
stanowczej,
zawierająca
niezrealizowany w
zaskarżonym
orzeczeniu nakaz
lub pominięty zakaz.
Nie stanowi obrazy
prawa materialnego
skorzystanie przez
sąd z
przysługujących mu
możliwości
określonego
rozstrzygnięcia, a
więc i wtedy, gdy
skorzystał on z
jedynie
fakultatywnie
przewidzianych
rozstrzygnięć (por.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
24.10.2007 r., II KK
112/07, Legalis).

Należy
przypomnieć, że
zgodnie z treścią art.
66 § 1 k.k. sąd
może warunkowo
umorzyć
postępowanie karne,
jeżeli wina i
społeczna

szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oczywiście dla możliwości wydania orzeczenia o warunkowym umorzeniu istotne jest ustalenie wszystkich przesłanek odpowiedzialności karnej. Nie może więc budzić wątpliwości ani fakt popełnienia przestępstwa, ani sprawstwo oskarżonego, ani podstawa przypisania mu winy. Skoro zatem jedną z przesłanek warunkowego umorzenia postępowania jest wymóg, aby okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości, sąd na

podstawie zebranego materiału dowodowego musi dojść nie tylko do wniosku, że sam fakt popełnienia przestępstwa nie budzi wątpliwości, a zatem istnieją wystarczające podstawy, aby oskarżonemu przypisać popełnienie tego czynu, lecz także powinien wyjaśnić elementy przedmiotowe i podmiotowe tego czynu rzutujące na ocenę zarówno stopnia jego społecznej szkodliwości, jak i stopnia zawinienia oskarżonego. Przy czym, zaakcentować trzeba, że nie jest przesłanką stosowania warunkowego umorzenia samo przyznanie się oskarżonego do winy. Sąd może bowiem, mimo nieprzyznania się oskarżonego, warunkowo umorzyć postępowanie, jeżeli oceni, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, jak również może skierować sprawę na rozprawę w celu wyjaśnienia

nasuwających się wątpliwości, gdy uzna, że mimo przyznania się oskarżonego takie wątpliwości jednak istnieją (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.02.2005 r., V KK 435/04; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.11.2003 r., V KK 301/03, Legalis).

W tym miejscu nie powielając argumentacji dotyczącej wykładni przepisu art. 115 § 2 k.k. regulującej kwestię oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zaprezentowanej w punkcie 3.5.

W aspekcie powyższego prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość jego czynu nie była znaczna jeżeli uwzględni się okoliczności w jakich działał on oraz to jaki przyświecał mu cel. Otóż informacje, które w wyniku swego działania chciał zebrać miały potwierdzić, iż K. M. w sposób niewłaściwy odnosiła się i zachowywała w

stosunku do ich syna, przy czym, jak wynika z analizy wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28.05.2020 r. w sprawie II K 459/18 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06.10.2020 r. w sprawie IV Ka 453/20 K. M. została uniewinniona od zarzucanego jej czynu mającemu polegać na znęcaniu się nad A. G..

Nie wyłącza to oczywiście bezprawności działania oskarżonego. Jednocześnie nie zasługuje na aprobatę argumentacja obrońcy oskarżonego (przemyciona niejako w skardze apelacyjnej - bo przecież oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów - i jak należy domniemywać mająca uzasadniać bezprawne nagrywanie osób pokrzywdzonych), jakoby usprawiedliwieniem dla takiego stanu rzeczy, były strach

małoletniego przed kontaktami z matką oraz jego obawy. Tym niemniej, zachowanie S. G. (1) - mające zweryfikować, czy syn w obecności matki jest bezpieczny - w społecznym odbiorze w pewnym zakresie znajduje usprawiedliwienie i przyczynia się do stwierdzenia, iż jego stopień winy nie był znaczny. Nie ekskulpuje to oczywiście jego zachowania, stąd też Sąd Rejonowy słusznie warunkowo umorzył wobec niego postępowanie, gdyż stopień jego winy i społecznej szkodliwości zachowania nie były znaczne, bowiem mimo celu jaki przyświecał oskarżonemu naruszały jednak sferę prywatności pokrzywdzonych.

Przy czym, w tym miejscu podkreślić należy, iż za niewłaściwe i wysoce niemoralne należy poczytać zachowanie oskarżonego, który nie dość, że zakupił zegarek z funkcją nagrywania (zresztą nie jest to dla niego pierwszozna, o czym dobitnie

dowodzi analiza akt spraw toczących się z udziałem stron), to nie potrafi rzecz można "po męsku" do tego się przyznać, lecz ukrywa się twierdząc, że to syn w poczuciu lęku mógł włączyć funkcję nagrywania w zegarku i dzięki temu czuć się bezpieczniej w obecności matki.

Reasumując okoliczności przypisanego S. G. (1) czynu, w świetle zebranego materiału dowodowego, nie budzą wątpliwości. Oskarżony nie był dotychczas karany, do tego prowadzi ustabilizowany tryb życia, więc warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego uzasadnia przypuszczenie, że będzie przestrzegał porządku prawnego. Okres roku próby jest wystarczający dla zweryfikowania, czy oskarżony wyciągnie należyte wnioski z niniejszego postępowania, szczególnie czy będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego. Umocni to u

<p>oskarżonego poszanowanie prawa i zasad współżycia społecznego. Sam fakt prowadzenia przeciwko oskarżonemu postępowania karnego unaocznia konieczność działania w granicach prawa, nawet gdy jego zachowanie było determinowane również zachowaniem byłej żony K. M., która też nie jest osobą bez skazy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie II K 5/20 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyroku miał miejsce w dniu 27 marca 2019 roku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W ocenie sądu odwoławczego oskarżony dopuścił się przestępstwa, ale (biorąc pod uwagę rozważania zaprezentowane w punktach 3.1 i 3.2) modyfikacji podlegała data przypisanego mu przestępstwa, co w realiach niniejszej sprawy było niezbędne i – z uwagi na kierunek i zakres zaskarżenia - dopuszczalne.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Utrzymanie co do zasady w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 5 wyroku, za wyjątkiem wskazanym w punkcie 5.2.1.</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu S. G. (1) w punkcie 1 wyroku, a także rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie przy wydaniu wyroku w tym zakresie i wydał na tej podstawie co do zasady - poza korektą w zakresie czasu popełnienia przypisanego mu czynu - słuszne rozstrzygnięcie.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

<p>Ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyroku miał miejsce w dniu 27 marca 2019 roku. W ocenie sądu odwoławczego oskarżony dopuścił się przestępstwa, ale (biorąc pod uwagę powyższe rozważania) modyfikacji podlegała data przypisanego mu przestępstwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powód zmiany wskazany w rozważaniach ujętych w rubryce 3.1, 3.2. oraz 4.1.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>W oparciu o przepisy art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego S. G. (1) kwotę 100 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa (na wydatki te złożyły się kwota 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań). Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków w wysokości 20 złotych oraz od opłaty w kwocie 100 złotych. Oskarżony jest mężczyzną w</p>	

	<p>średnim wieku (ma 39 lat), z ostatnich informacji o nim wynikało, że pracuje zarobkowo - prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości około 3.000 złotych. Poza tym, jak wynika z analizy akt sprawy ma utrzymaniu troje małoletnich dzieci, niemniej jednak oskarżony posiadał w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżony winien i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. G. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 5/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej K. M..	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 września 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 5/20.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana